

Voldoening kan zitten in zorgen dat mensen hun laatste levensfase waardig en met plezier doorkomen, zich veilig voelen op straat, of hun werkdag beginnen aan een schoon bureau. Catrien Spijkerman maakte drie portretten vanaf de werkvloer.

Menno Matla in gesprek met een verpleeghuisbewoner. 'Soms is er een glimlach, een aanraking of een knipoog – kleine dingen waaruit ik toch kan opmaken dat ik het goed doe.' Beeld Martijn Gijsbertsen

Menno Matla (39) is verzorgende in een verpleeghuis in Schiedam:

“Mijn werk draait om al die dagelijkse handelingen die we zelf zo vanzelfsprekend uitvoeren dat we er nooit bij stilstaan: aankleden, wassen, scheren, naar de wc gaan. De ouderen die ik verzorg hebben dementie in een vergevorderd stadium: zij kunnen al die handelingen niet meer zelf. Ik begeleid ze daarbij, maar ik waak ervoor ze alles uit handen te nemen. Ik vind het belangrijk dat ze een gevoel van eigenwaarde kunnen behouden.

Van de ouderen zelf krijg ik meestal geen directe waardering, daar moet ik eerlijk in zijn. De meesten kunnen zich niet meer goed uiten, een compliment zal ik niet snel krijgen. Zodra ik hun appartement verlaat, zijn ze veelal vergeten wie ik ben. Maar soms is er een glimlach, een aanraking of een knipoog – kleine dingen waaruit ik toch kan opmaken dat ik het goed doe.

Toen ik hier voor het eerst kwam, schrok ik. Ik denk dat veel mensen zullen zeggen: zo wil ik niet eindigen. Maar deze ziekte is een heel geleidelijk en langzaam proces waar mensen steeds verder inzakken. De ouderen met dementie hebben dit zelf ook niet gewild. Als ik hier zelf zou wonen, zou ik het in ieder geval heel fijn vinden als een verzorgende me helpt de laatste fase van mijn leven zo waardig mogelijk en met plezier door te komen.

Ik ben vrij nuchter. Humor en relativeren helpt in dit werk. Hoe ernstig de ziekte ook is, je moet ook lol met elkaar kunnen hebben. Het is geen *pity party*. Ook de ouderen hebben nog steeds humor. De één kan nog lekker zwartgallige opmerkingen maken, de ander ligt helemaal dubbel als-ie een boer laat.

Voor het geld hoef je dit werk niet te doen. Ik sta in het midden van mijn carrière en verdien minder dan in vorige banen. Toch weerhoudt het me er niet van. Ik krijg geen beter gevoel als mensen zeggen: de zorg moet meer betaald krijgen. Hiervoor heb ik lang bij de klantenservice van een zorgverzekeraar gewerkt. Aan het eind van de dag vroeg ik me vaak vertwijfeld af wat ik nou helemaal gedaan had op zo'n dag. Dat gevoel heb ik met dit werk nooit meer.”